

Zaskarżone rozporządzenie nie służy też realizacji żadnego z celów wspólnej polityki rolnej określonych w art. 33 ust. 1 WE.

Dla uniknięcia trudności związanych z realizacją planów rocznych strona skarżąca zwraca się do Sądu o ograniczenie skutków stwierdzenia nieważności do dotyczących zakupów uregulowań zawartych w art. 2 w związku z załącznikiem II do rozporządzenia nr 983/2008.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 983/2008 z dnia 3 października 2008 r. przyjmujące plan podziału pomiędzy państwa członkowskie zasobów zapisanych w roku budżetowym 2009 na dostawy żywności pochodzącej z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej potrzebujące we Wspólnocie (Dz.U. 2008, L 268, s. 3).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. 2007, L 299, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2008 r. — DVB Project przeciwko OHIM — Eurotel (DVB)

(Sprawa T-578/08)

(2009/C 55/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: DVB Project (Le Grand Saconnex, Szwajcaria) (przedstawiciel: W. Pors, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Eurotel SpA (Mediolan, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 października 2008 r. w sprawie R 1387/2007-2; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: znak towarowy „DVB” dla towarów i usług z klas 9 i 38

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Eurotel SpA

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonej decyzji

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 40/94, jako że Izba Odwoławcza nieprawidłowo uznała, że utrzymanie monopolu na zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie poważnie ograniczy działalność gospodarczą podmiotów gospodarczych działających w sektorze telekomunikacji; naruszenie art. 7 ust. 3 i art. 51 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 40/94 z uwagi na to, iż Izba Odwoławcza nie zbadała z merytorycznego punktu widzenia podniesionej przez skarżącą kwestii uzyskanego przez znak charakteru odróżniającego.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2008 r. — Cantiere Navale De Poli przeciwko Komisji

(Sprawa T-584/08)

(2009/C 55/79)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Cantiere Navale De Poli SpA (przedstawiciele: A. Abate, adwokat, i R. Longanesi Cattani, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 października 2008 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/2008 (ex N 62/2008) przyznanej przez Włochy,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1177/2002 (Dz.U. L 172 z dnia 2.7.2002, s. 1) jest oparte na art. 87 ust. 3 lit. e) WE i ustanawia mechanizm tymczasowej ochrony przemysłu stoczniowego w celu ponownego ustanowienia warunków rynkowych zmienionych przez praktyki antykonkurencyjne stoczni koreańskich.

Wygaśnięcie rozporządzenia, pierwotnie przewidziane na dzień 31 marca 2004 r., zostało następnie przesunięte o rok, co pozwoliło stoczniom wspólnotowym na zawarcie do dnia 31 marca 2005 r. (nowa data wygaśnięcia rozporządzenia) innych umów na budowę dla określonych typów statków transportowych i towarowych. Rozporządzenie przewiduje, na korzyść tych umów, pomoc odpowiadającą 6 % wartości umownej. Skarżąca zawarła pięć umów na budowę statków transportujących produkty chemiczne.

W celu sfinansowania wszystkich umów obowiązujących w latach 2002-2005 Włochy notyfikowały dwie transze finansowe każda w wysokości 10 mln EUR. Komisja udzieliła zezwolenia na pierwszą w decyzji z dnia 19 maja 2004 r., podczas gdy w zaskarżonej decyzji odmówiła zezwolenia na drugą. W tym zakresie Komisja potwierdziła, że uzupełniające finansowanie stanowi „nową pomoc”, o której mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 140 z dnia 30.4.2004, s. 1), gdyż przekracza o 20 % początkowy budżet reżimu. Podnosi ona ponadto, że uzupełniające finansowanie jest niezgodne ze wspólnym rynkiem, ponieważ notyfikacja nastąpiła po dniu 31 marca 2005 r., dacie wygaśnięcia rozporządzenia (WE) nr 1177/2002.

Skarżąca uważa, że rząd włoski nie mógł przewidzieć przed dniem 31 marca 2008 r. finansowania umów, o których nie mógł wiedzieć, gdyż przedsiębiorstwa miały prawo do ich zawarcia do ostatniego dnia zastosowania rozporządzenia (31 marca 2005 r.)

Z tych względów skarżąca podnosi przeciwko zaskarżonej decyzji w szczególności następujące zarzuty:

- naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1177/2002 w zakresie szczególnych celów realizowanych przez prawodawcę w ramach przepisów art. 87 ust. 3 lit. e) WE,
- naruszenie art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 w zakresie kwalifikacji finansowania uzupełniającego w wysokości 10 mln EUR jako „nowej pomocy”,
- brak znaczenia rekomendacji z dnia 20 czerwca 2005 r. organu concyliacyjnego WTO w zakresie umów budownictwa okrętowego zawartych zgodnie z prawem w ramach reżimu rozporządzenia (WE) nr 1177/2002,
- brak uzasadnienia w zakresie rzekomego braku podstawy prawnej pozwalającej na dopuszczenie finansowania uzupełniającego,
- naruszenie zasad dobrej administracji, kontradyktoryjności, prawa do obrony, równego traktowania, subsydiarności i proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2008 r. — Kerma przeciwko OHIM (BIOPIETRA)

(Sprawa T-586/08)

(2009/C 55/80)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Kerma (Puegnago sul Garda, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Manzoni)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że znak towarowy BIOPIETRA odpowiada wymogom zawartym w art. 4 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i że nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
- obciążenie OHIM kosztami postępowania w razie wydania orzeczenia na jego niekorzyść.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „BIOPIETRA” (zgłoszenie nr 5.658.893) dla towarów należących do klasy 19.

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie skargi.

Podniesione zarzuty: Naruszenie i błędna wykładnia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2009 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji

(Sprawa T-3/09)

(2009/C 55/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich